

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica tuturor Sfinților

Care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă; Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare; Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisii fiind prin credință, n-au primit făgăduința, Pentru că Dumnezeu rânduse pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea. De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu. *Evrei XI, 33-40, XII, 1-2*

Evangelhia la Duminica tuturor Sfinților

Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi? Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui

Israel. Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine, pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică. Și mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi. *Matei X, 32-35, 37-38 XIX, 27-30*

Ce folos primește sufletul când îl pomeneste preotul la Sfânta Proscomidie?

Când preotul scoate părțile și pomeneste numele credincioșilor la Sfânta Proscomidie atunci se coboară îngerul Domnului și ia pomenirile acestea și le duce și le pune la tronul Stăpânului

Hristos, ca rugăciuni pentru cei pomeniți la Sfânta Proscomidie.

«Când proscomidesc, spunea Starețul, văd sufletele cum trec prin fața mea și cum mă roagă să le pomenesc. Să vreau să le uit, dar nu pot.

Când preotul scoate părțile și pomeneste numele credincioșilor la Sfânta Proscomidie atunci se coboară îngerul Domnului și ia pomenirile acestea și le duce și le pune la tronul Stăpânului Hristos, ca rugăciuni pentru cei pomeniți la Sfânta Proscomidie.

Într-o zi, spunea Starețul, am uitat să pomenesc la cei adormiți pe maica mea, care a fost o femeie sfântă. Când am terminat Dumnezeiasca Liturghie și m-am dus la chilia mea, acolo unde stăteam, a venit sufletul maicii mele și mi-a zis cu plângere:

- Părinte Iacov, nu m-ai pomenit astăzi.

- Cum, maică, nu v-am pomenit? În fiecare zi vă pomenesc și, desigur, cea mai bună părticică v-o scot, i-am zis.

- Nu, copilul meu, astăzi m-ai uitat și sufletul meu nu s-a odihnit tot atât ca și în celelalte zile în care m-ai pomenit, mi-a răspuns.

Gândiți-vă ce mare câștig și folos primește sufletul când îl pomeneste preotul la Sfânta Proscomidie»

(Un Stareț sfânt – fericitul părinte Iacov Egumen al Sfintei Mănăstiri „Cuviosul David”, Editura Bunavestire - Bacău 2002)

10 lucruri de știut la prima spovedanie

Spovedania este esențială pentru orice creștin, botezat în numele Preasfintei Treimi. Prin Botez omul primește un veșmânt de lumină necreată, un înger păzitor și un loc în

rai, și mai ales este înfiat de Dumnezeu, devine cetățean al cerului și casnic al lui Dumnezeu, fiu al lui Dumnezeu după har.

Pe măsură ce omul înaintează în viață, această haină luminoasă a vieții se întunecă din cauza păcatelor, se pătează de fărâdelegi și trebuie spălată mereu, în mod ritmic și conștient, prin Botezul lacrimilor, adică prin Sfânta Taină a Spovedaniei. Ea este indispensabilă pentru creșterea noastră în Hristos, așa cum este necesară curățenia casei, spălarea trupului sau igiena. Spovedania este așadar curățirea sufletului de păcate în fața lui Dumnezeu care iartă păcatele și în prezența preotului duhovnic care dă prin Duhul Sfânt sfaturile și tratamentul duhovnicesc care trebuie urmat în fiecare caz în parte.

Mii de oameni care se declară creștini, nu înțeleg de ce viața lor este plină de suferință, de întuneric și de moarte. Însă de cele mai multe ori este din vina păcatelor care sufocă viața noastră și instaurează dependența de rău și de înstrăinare de Dumnezeu. Lipsa de spovedanie echivalează cu rarefierea aerului spiritual, cu asfixierea noastră duhovnicească, ca sămânța între spini, și cu moartea spirituală.

De cele mai multe ori, oamenii care nu s-au spovedit niciodată, sau doar în copilărie, la porunca părinților, au o frică și o rușine de spovedanie și caută tot felul de justificări pentru a evita curățenia generală din sufletul și viața lor. Rușinea de preot nu trebuie însă să fie mai mare decât rușinea pe care o vom avea în fața întregii umanități și în fața îngerilor, când se vor da pe față păcatele noastre și vom fi aruncați în focul cel veșnic. Preotul este și el un om cu siguranță păcătos, și are și el nevoie de duhovnic, și oricum a auzit de multe ori tot felul de păcate, și poate discerne gravitatea, stăruința lor, obișnuința de a păcătui, păcatul cronic sau ocazional, însoțit de pocăință sau de indiferență etc.

Nimeni nu simte plăcere să spună tainele întunecate ale sufletului său lui Dumnezeu. Dar El oricum le cunoaște și ne-a văzut când le-am săvârșit, așa că rușinea de Dumnezeu trebuia să lucreze atunci când am făcut păcatul, nu când ne spălăm definitiv de el. Pocăința trebuie însoțită de lacrimi de regret, de hotărârea de a nu mai păcătui, de refuzul păcatului, de conștiința friabilității și slăbiciunilor noastre. Este un moment de ardere interioară a spinilor păcatelor noastre, de cauterizare a răului din noi. Spovedania este o operație dureroasă, dacă e onestă și totală, prin care se extirpează

din noi izvoarele răului, ocaziile, prejudecățile, complexele și catalizatorii păcatului. În acest moment de chirurgie duhovnicească, Dumnezeu transformă în neființă păcatele noastre, le șterge din memoria Sa infinită, prin iubire și ne dăruiește puterea Duhului Sfânt de a nu le mai repeta. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea despre spovedanie: “Dacă nou ne amintim de păcatele noastre, Dumnezeu le va uita, iar dacă noi le vom uita, Dumnezeu și le va aminti”.

Iată câteva dintre sfaturile pe care este bine să le urmăm atunci când mergem la spovedanie, mai ales dacă este Prima Spovedanie, sau una după multă vreme.

1. Vorbește cu Părintele duhovnic. O discuție în prealabil, înainte de Spovedanie, este în măsură să alunge temerile, prejudecățile și părerile despre o asemenea Sfântă Taină. O discuție liberă și degajată înseamnă și o pregătire mentală pentru mărturisirea păcatelor. Duhovnicul îți poate spune ce rugăciuni să spui înainte de Spovedanie, unde găsești un ghid de spovedanie etc.

2. Citește rugăciunile pentru Spovedanie. Mărturisirea este un exercițiu spiritual complex, care merge la rădăcinile căderilor noastre spirituale. Ce altă cale mai bună pentru reconcilierea noastră cu Dumnezeu poate fi decât rugăciunea? Ea aduce și o sensibilitate și o atenție sporită pentru momentul mărturisirii, o simțire a efectelor răului în viața noastră, un dor de Dumnezeu și de curăție și o plângere interioară în care păcatele sunt respinse din suflet și apare hotărârea de a nu mai păcătui. Dumnezeu poate ierta orice păcat dacă ne spovedim sincer și dacă urmăm tratamentul prescris de Doctor.

3. Meditează asupra păcatelor tale. O perioadă de bilanț interior, de gândire retrospectivă și anticipativă asupra vieții noastre, amintirea vieții de păcat și hotărârea de a abandona vechea viață, un clasament interior al căderilor noastre, de la păcatele mici până la cele omorâtoare de suflet, sunt necesare înainte de vorbirea cu Dumnezeu. Inima ușurată de rugăciune, simte mai acut nevoia de pocăință. La acest stadiu se află surogatul de spovedanie din confesiunile potestante, în care vorbirea cu Dumnezeu este anulată și rămâne doar o introspecție mentală, inutilă din punct de vedere haric. Unii oameni se ghidază cu Decalogul, alții cer ca duhovnicul să le pună întrebări. Cel mai indicat este însă un Ghid de spovedanie, unde putem găsi toate păcatele posibile.

4. Să ai o inimă plină de regret. Apropierea de scaunul Spovedaniei înseamnă un pas spre Dumnezeu. Lepădarea de păcate și de patimi trebuie făcută însă cu străpungerea inimii, cu regret pentru răul pe care l-ai săvârșit, cu dorința de a vindeca rănilor din sufletul tău, care-L întristează pe Hristos. Modelul de pocăință este vameșul din parabola Mântuitorului. Așadar, smerenia, pocăința, privirea înspre pământ, realismul pentru neputința sufletului tău, conștiința păcătuirii, dar și speranța iertării, dorul după virtute, făgăduința de a păstra lumina în suflet, toate acestea sunt necesare pentru

o spovedanie sinceră. Vindecarea de păcat înseamnă lepădarea lui dar și o perpetuă atenție pentru a nu cădea din nou în același întuneric. Părintele duhovnic trebuie să audă ce este putred și rău, nu ceea ce este bun. Spovedania nu este povestea vieții noastre, ci examenul de extirpare a păcatului și a răului din sufletul nostru.

5. Fii concis. În timpul spovedaniei, toate păcatele trebuie descrise pe scurt, fără a apela la circumstanțe și amintiri colaterale, sau în amănunte particulare. Părintele duhovnic poate pune întrebări pentru a vedea gravitatea păcatului. Totuși mărturisirea nu trebuie să fii prea general, pentru a permite duhovnicului să vadă amplitudinea și înrădăcinarea omului în păcat, sau dimpotrivă.

6. Fii clar. Nu încerca să eufemizezi sau să spui unui păcat altfel decât se numește el. Expresii de genul “am fost ispitit”, “am căzut” etc., nu înseamnă nimic în iconomia examenului și a iertării.

7. Spovedește-te complet. Este important să spui toate păcatele, fără a ascunde ceva. Scopul spovedaniei nu este de a arăta bine la chestionar, ci de a scăpa de păcate și de a afla adevărul despre noi. Este inutil să mergi la doctor fără să-i spui și să-i arăți ce te doare, ci altceva. A ascunde adevăratele simptome este echivalent cu perpetuarea bolii și cu agravarea ei. A omite un păcat înseamnă că spovedania este incompletă.

8. Primește canonul cu credincioșie și împlinește-l. Epiteimia sau canonul nu este nicidecum o pedeapsă pentru păcat, ci un medicament care alina durerea și vindecă rănilor interioare ale sufletului. De obicei canonul trebuie să fie proporțional cu păcatul: rugăciuni, milostenie, metanii, post etc. Canonul poate fi și oprirea temporară de la Sfânta Împărtășanie, dacă gravitatea păcatelor o cere. Canonul este o realitate flexibilă, care depinde de la caz la caz, și este destinat accentuării atenției penitentului la adevărata viață duhovnicească.

9. Spovedania este un nou început. Păcatele mărturisite sunt iertate de Dumnezeu, dar rănilor pe care le-au cauzat sufletului rămân în suflet. Ele trebuie vindecate prin rugăciune și canon, dar și printr-o prezență ritmică și atentă la scaunul de spovedanie, pentru a eradica rădăcinile și prilejurile de păcătuire. A trata păcatul fără a lua în considerare izvorul lui, este echivalent cu a trata efectele, fără a înlătura cauza bolii. Spovedania nu este un sfârșit, ci un început de viață nouă. Pocăința (“metanoia”) înseamnă “schimbarea minții”, a modului de viață și al felului de a simți, în colaborare strânsă cu harul lui Dumnezeu.

10. Spovedania este o realitate care trebuie repetată frecvent. Pentru a curăța sistematic sufletul și pentru a crește spiritual, omul are nevoie de Spovedanie, cum are nevoie de spălarea trupului. Odată cu abandonarea vechilor păcate, omul devine mai atent și la nuanțele întunecate ale vieții, spovedește nu numai

faptele rele, ci gândurile, intențiile, ideile, care ar putea aduce întuneric în viața sa. Așa că un om cu o viață spirituală avansată, odată cu smerenia, întărește și aprofundează spovedania, ca întâlnire cu Dumnezeu și ca bilanț interior al sufletului până la judecata lui Dumnezeu.

(Sursa: doxologia.ro)

Nașteți-vă părintele duhovnicesc prin rugăciune!

Fac aici o mică paranteză ca să spun un cuvânt al Sfântului Serafim de Sarov, care cunoștea cu duhul nu numai viața ta, ceea ce se întâmplă în familie, în viața prietenilor, ci și ce aveau să facă ceilalți. Și

un om, uimit, îl întreba pe Sfântul Serafim: «Părinte bun, cum știi toate lucrurile din viața mea și pe toți oamenii aceștia pe nume?» Și el i-a răspuns: «Eu nu știu nimic; eu doar mă rog la Dumnezeu. Dumnezeu este Cel Care știe, iar eu, rugându-mă, îți spun primul gând, primul cuvânt care vine în inima mea și care știu că este de la Dumnezeu».

Deci, eu nu știu ce să fac, părintele meu nu știe ce să fac, dar eu lui Dumnezeu îi cer și părintele Îi cere, de asemenea, lui Dumnezeu. Și atunci se întâmplă taina aceasta – și aceasta este ascultarea – că, îndreptându-ne către Dumnezeu, prin părintele duhovnic, cum spunea Părintele Sofronie, facem din duhovnicul nostru un proroc. Poate că este deja proroc, poate că nu, dar ascultarea mea îl face pe părintele meu proroc. Într-un fel, dacă starea mea de ascultare este adevărată, aceasta îl naște pe părintele duhovnicesc. Eu însumi îl nasc pe părintele meu duhovnicesc. Așa sunt lucrurile la Dumnezeu; de multe ori de-a-ndăratelea!

Zic asta și ca să nu vă smintiți, căci vă poate ispiti cel rău și așa: dar dacă părintele meu n-o să știe asta? Dar dacă nu știu ce sau nu știu cum? Nu vă smintiți de aceasta. Nașteți-vă părintele duhovnicesc prin rugăciune! Căutați de la Dumnezeu! Cereți Domnului: «Doamne, pune în Sfînția Sa cuvântul potrivit!» Și smeriți-vă înaintea părintelui, în numele Domnului și părintele, prin rugăciune, va găsi un cuvânt pe care nu îl știe nici el cum este, cum spunea și Sfântul Serafim de Sarov, dar el, în rugăciunea sa, crede și nădăjduiește că Dumnezeu nu va va lăsa înșelați, nu va va lăsa pe drumuri.

(Celălalt Noica – mărturii ale monahului Rafail, însoțite de câteva cuvinte de folos ale părintelui Symeon, ediție îngrijită de Pr. Eugen Drăgoi și Pr. Ninel Țugui, Editura Anastasia, București, 2002, p.104-105)

Sursa: doxologia.ro

A te socoti păcătos nu este de ajuns

Ca să dobândim însă adevărata smerenie desăvârșită, nu este îndestulător a ne socoti păcătoși, și nici faptul de a nu vedea nimic bun întru sine, deoarece, într-adevăr, aceasta este o realitate. După cuvintele Sfântului Issac Sirul, „nu orice om care este modest și tăcut, ori înțelept, ori blând din fire, a atins deja înălțimea smeritei cugetări. Dimpotrivă, are cu adevărat smerita cugetare acela care poarta ascuns întru sine un lucru vrednic de laudă, însă nu se mândrește cu el, în gândul lui îl socotește ca pe un fir de praf.”

De laudat este, se înțelege, a te smeri adânc la pomenirea căderilor tale în păcat de mai înainte, însă nici aceasta nu este desăvârșită smerită cugetare. Cel desăvârșit în smerenie nu caută pricini de a se smeri, căci el a dobândit darul smereniei, în lumina căruia se vede pe sine ca pe un om de disprețuit și ca păcătosul cel mai de pe urmă. (...) Această schimbare în omul mândru și iubitor de sine prin fire, nu este în stare să săvârșească în chip firesc smerenia, ci doar suprafireasca, harică smerită cugetare, care îndată ce se dobândește, se manifestă ca o mare putere. Această putere au primit-o Sfinții Apostoli la Cincizecime în chip de limbi de foc. Pe ea o primesc și sfinții plăcuți ai lui Dumnezeu, după îndelungi nevoițe și mare trudă duhovnicească. La oamenii neduhovnicești, o astfel de truda pare de nesuportat și ei îndată se leapădă de ea, însă pentru cei duhovnicești, aceasta, pe cât este de grea, pe atât de râvnită, căci ei gustă întru ea harul care îi întărește și simt mângâierea lui Dumnezeu, care îi umple de fericire.

(Arhim. Serafim Alexiev, Smerita cugetare – Tâlcuire la Rugăciunea Sf. Efrem Sirul, Editura Sophia, p. 69-70)

Nu putem trăi fără Sfânta Împărtășanie

„Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6, 53-54). Fără împărtășirea cu Sfintele Taine nu putem trăi cu adevărat în Hristos, nu putem avea viață în noi, nu ne putem mântui. Căci zice Mântuitorul: „Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el“ (Ioan 6, 55-56). Hrănindu-ne cu Hristos din Sfintele Taine creștem duhovnicește și putem astfel deveni una cu El.

Sfânta Împărtășanie nu o pot primi cei care trăiesc în păcate de moarte deoarece aceste păcate alungă de la noi harul Duhului Sfânt, despărțindu-ne deci de Hristos și de Biserică. Atunci când păcătuim grav, când a trecut o perioadă de timp mai mare de la ultima împărtășanie, sau avem păcate care ne mustră conștiința, ne spovedim, facem canonul de pocăință și apoi ne reintegrăm în Biserică prin Sfintele Taine. Nimeni nu este vrednic să primească Sfintele Taine ale lui Hristos, dar asta nu înseamnă să nu ne mai împărtășim deloc sau să păcătuim în continuare. Sfânta Împărtășanie este adevărată mâncare și adevărată băutură pentru suflet, care ni se dă „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci“. Așa cum trupul nu poate trăi fără mâncare și fără băutură, nici sufletul nu poate trăi cu adevărat fără Sfânta Împărtășanie.

De Sfântul Trup și de Sfântul Sânge ne apropiem cu pace în suflet și cu conștiința nevredniciei. Doar așa Sfintele Taine lucrează la tămăduirea noastră. Degeaba ne împărtășim des sau rar dacă nu ne luptăm prin rugăciune și înfrânare să ne curățim de patimi. Iar dacă ne împărtășim cu nepăsare sau în stare de păcate de moarte suntem „furi“, precum Iuda cel care L-a vândut pe Hristos, și ne afundăm și mai mult în păcate, fiindu-ne împărtășirea spre osândă. *Sursa ziarul Lumina*

Omul este liber pe cât de sincer iubește

Suntem liberi în măsura în care ne asumăm misiunea pentru care ne-am născut, în măsura în care ne facem treaba cum se cuvine.

„Libertatea este prețioasă numai după ce o pierzi. Sau cel puțin așa pare să gândească omul nostru. Omul toată viața lui caută să fie liber, dar nu-și dă seama de darul libertății decât atunci când e prea târziu. Libertatea este în trup dar și în inimă. Libertatea este în mișcare dar și în cuget, în inteligență. Omul este liber pe cât de deștept este, pe cât de sincer iubește, pe cât de atașat este de valorile cele înalte ale credinței.

Suntem liberi în măsura în care ne asumăm misiunea pentru care ne-am născut, în măsura în care ne facem treaba cum se cuvine. A fi liber nu înseamnă trândăveală și uitare de sine, înseamnă împlinirea destinului tău de om.

Libertatea nu înseamnă să fac ceea ce vreau, căci, de multe ori, făcând ceea ce vrem, facem voia diavolului. Libertatea se cunoaște în discernământul omului, în capacitatea lui de a alege între bine și rău. Omul trebuie să conștientizeze faptul că numai în adevăr poate trăi liber, că în lumea aceasta este și multă amăgire, de care el trebuie să se ferească. Asta n-au înțeles comuniștii, că sufletul pe cruce câștigă adevărata libertate, că toate

metodele lor de tortură, toate metodele de reeducare psihică au făcut mai mulți sfinți decât robi, au sfințit pământul țării cu sânge de mucenici.

Libertatea e greu de dus pentru oamenii care nu trăiesc în timpul vieții lor, iar creștinii noștri ajung greu din trecut în prezent.”

(Părintele Iustin Pârvu, Daruri duhovnicești, Editura Eikon, p. 53-54)

Păcatul timpului pierdut

Dacă am avea în fața ochilor o clepsidră de nisip care curge mereu până să se termine, și ne-am gândi că acesta este timpul vieții noastre pe pământ, atunci s-ar putea să folosim mai bine timpul dintr-o zi, văzând cât de puțin mai avem din viața noastră. Spun asta, deoarece unii dintre noi trăim de parcă nu am mai muri niciodată, și chiar sunt și oameni bătrâni care se agață cu disperare de viața aceasta, de parca aici ar fi raiul promis.

În viața de zi cu zi, timpul parcă este tot mai scurt, și dacă nu luăm seama bine, s-ar putea să treacă ziua fără să facem nimic.

Făcând parte dintr-o generație tot mai slăbănogită și epuizată fizic, învățată cu confortul și minciuna, încercăm să tăiem prin jungla noilor descoperiri și concepții, și ne tocim creierii să înțelegem ce este bine și ce este rău. Cel mai important mijloc de „educație” al generației actuale este televizorul. Acolo avem profesori diverși: femei care ne învață anatomia corpului, politicieni care au făcut ca cei de la circ și de la divertisment să dea faliment, și oameni certați cu legea, care ajung actori fără să mai fi avut nevoie de nici o pregătire. În fața acestora, oamenii învață despre actualitatea cotidiană și în fața acestora, oamenii își petrec sau mai bine zis își pierd timpul.

Cu timpul apare și dependența, și nu prea mai sunt șanse de schimbare. Subtil și pe nesimțite, lumea este introdusă în sfera violenței și a sexualității. Părinții își pun mâinile în cap [din cauza] comportamentului copiilor lor, însa totul este în zadar, căci așa trebuie să fie oamenii viitorului; după educația primită și răspunsul este unul pe măsură, și nimeni nu va putea să aibă o mai mare influență în educația copiilor decât, televizorul.

Oamenii căuta senzaționalul, iar mândria merge de mână cu prostia: ai văzut, cel mai mare, cel mai tare, cel mai nu știu cum și ce s-a mai întâmplat? „Leneșul zice: Pe drum trece un leu, un leu pe ulițe” (cf. Pilde 26,13), și cu toții năvălim să vedem. La televizor însa, tot timpul trec lei pe drum, ba și elefanți și tot ce vrei, numai să schimbi canalele. Ceva de genul: „Ai auzit, vecino?” și

deja trecem la alt mod de a pierde timpul: cel al îndelungii vorbiri. „Cel ce înmulțește cuvintele se face urât tuturor” (cf. Înțelepciunea lui Isus Sirah). Oamenii vorbăreți însă, își caută unul asemenea lor, și iarăși și iarăși vorbesc, ca de, dacă nu au posibilitatea să fie ascultați de mai mulți, este bine că măcar un om să-i asculte. Dar și atunci este vorba de ascultare reciprocă, adică fiecare vrea să spună ce are de spus, deși celalalt nu a făcut decât să aștepte să-i vină rândul.

Sigur, că sunt multe feluri de a pierde timpul, lenea și curiozitatea fiind principalii vinovați, însă în momentul în care omul își vine în fire, caută să răscumpere timpul pierdut printr-un mod de a petrece viața folositor pentru suflet. Să ne venim în fire, și să avem curajul de a renunța la obiceiurile nefolositoare.

Să folosim spre bine ceea ce avem.

Sunt multe lucruri și aspecte în viața noastră peste care trecem cu nebagare de seama, și astfel riscăm să nu ne folosim cum trebuie de ele. Dacă, de exemplu, am trage o privire peste timpul pe care în fiecare zi îl pierdem cu lucruri care nu ne aduc niciun folos sufletec, și ne-am reorganiza programul pentru a ne face minimul din datoriile sufletești, atunci putem avea o bucurie a schimbării în bine a vieții noastre. Dacă am renunța la lucrurile de prisos din casa noastră, și le-am da la cei care nu au, ar fi o altă bucurie. Dacă am străluci mai mult cu bunătatea, curăția și înțelepciunea, decât cu hainele arătoase, ar fi o altă bucurie. Dacă am slăvi pe Dumnezeu și am mângâia prin graiul nostru pe cei ce au nevoie și am renunța la clevetiri și defăimări, ne-am folosi și noi și cei din jur. Dacă ne-am canaliza inima spre dragostea de Dumnezeu și aproapele, și am respinge gândurile necurate și de ură, atunci am fi mult mai frumoși. Dacă ne-am feri ochii de toate destrăbălările din lumea aceasta, și i-am folosi spre a cunoaște calea adevărului, atunci fața noastră ar străluci de bucurie.

Astfel, vedem că sunt multe aspecte în viața noastră, pe care nu le folosim spre bine, caci puțini sunt cu adevărat cei care folosesc spre bine cele enumerate mai sus. Mulți nici măcar nu iau seama la aceste aspecte și păcătuiesc pe nesimțite. Cine se gândește că și zece minute contează într-o zi, ca să le folosim bine? Mulți stau ore în șir în fața televizorului, sau vorbesc la telefon câte o oră cu fiecare persoană. Facem lucrurile acestea, și ne îndreptăm că ni se cuvine, și că avem dreptul, și că este viața noastră, însă Hristos a spus că vom fi judecați și pentru fiecare cuvânt spus în deșert, iar aici bineînțeles se subînțelege și timpul petrecut aiurea.

Nu se consideră timp pierdut atunci când organismul are nevoie de odihnă, și nu se consideră vorba în deșert, atunci când vrei să înveșelești un suflet întristat, sau pur și simplu să vorbești cu cineva, care are nevoie de asta, și nici atunci când noi înșine suntem într-o stare în care simțim nevoia să ascultăm o muzică sau să zâmbim. Toate însă trebuie să aibă un scop bun și un rost,

și atunci ne vom bucura de fiecare clipă din această viață, pentru că atunci când toate le folosești spre bine, simți și mulțumirea pe care o aduce lucrarea pe care o faci.

(Din: Singhel Ioan Buliga, Provocările creștinului ortodox în zilele de astăzi, Editura Egumenita, 2012) (www.ortodoxia.md)

Scrisoare deschisă poporului român, transmisă de arhimandritul Iustin Pârvu

POPOR ROMÂN

Îți scriu pentru că sper ca măcar acum, să îți amintești cine ai fost, cine ești și poate așa vezi încotro te îndrepti! Ești singurul popor european care trăiește încă acolo unde s-a născut.

Nu o spun eu, o spune istoria popoarelor. O fi mult, o fi puțin, nu știu - dar știu că ești unic în Europa, această Europă care te lovește, te jighește și te umilește.

De ce o lași să facă asta, când tu ești singurul popor născut, crescut și educat în granițele sale? Ești primul popor din lume care a folosit scrierea. Nu o spun eu, o spun tăblițele de la Tărtăria și o recunosc toți cei care le-au studiat.

Acum 7000 de ani, când alții nici nu existau ca popor, pe aceste meleaguri locuitorii scriau, pentru a ne lăsa nouă mândria de a fi prima civilizație care se semnează pe acest pământ.

Scrierea sumeriană a apărut 1.000 de ani mai târziu și totuși mulți se fac că nu văd și nu recunosc adevărul. Cât timp o să te lași neglijat?

Ai fost singurul popor pe care nici o putere din lume nu l-a cucerit chiar dacă ai fost împărțit, despărțit și asuprit de mai multe imperii. Nici unul nu a putut să te cucerească cât ai fost unit, nici romanii care au stăpânit doar o parte din vechea Dacie, cealaltă fiind stăpânită de Dacii liberi, nici turcii care nu au reușit niciodată să îți transforme teritoriul în pașalâc. Toate marile înfrângeri s-au bazat pe trădare. NIMENI NU A REUȘIT SĂ TE SUPUNĂ CÂT AI FOST UNIT. De ce te lași dezbinat? Ai fost scut creștinătății, când întreaga Europă tremura de teama islamului.

Sângele tău a salvat Europa iar românul Iancu de Hunedoara a salvat Viena și întreaga Europa de furia semilunii. Acum, tu popor de salvatori ai creștinismului, ești tratat ca un paria. Când îți vei revendica drepturile? Din tine au apărut: Eminescu, Enescu, Brâncuși, Gogu Constantinescu, Vuia, Vlaicu, Coandă, Petrace Poenaru, Nicolae Teclu, Spiru Haret, Herman Oberth, Conrad Haas. Dar ce păcat, cei mai mulți și-au pus mințile

sclipitoare în slujba altor țări pentru că acasă nu i-a ascultat nimeni. De ce ai lăsat să se întâmple asta? Astăzi, popor român pentru tine se rescrie istoria. Cum vrei să se facă asta? Cum vrei să te vadă cei ce îți vor urma?

Astăzi, ca și pe vremea fanarioților, domnitorul și divăniții nu au nici o legătură cu tine. Sunt străini de interesele și dorințele tale, tot ce doresc este să stea cât mai mult în funcție și să câștige cât mai mult. Tu taci !!!

Astăzi, ca și pe vremea cuceririi romane, bogățiile țării, aceleași mine de aur, argint sare, mierea acestui pământ, sunt exploatate de alții cu brațele tale și se duc pentru a umple vistieriile străinilor de neam. Tu taci !!!

Astăzi, ca și pe vremea asupririi austro - ungare, drepturile românilor sunt călcate în picioare, iar cei puțini fac legea pentru cei mulți. Tu taci !!!

Astăzi, ca și în vremuri de restriște, românii pleacă din țară, să muncească, sau să își vândă inteligența, pentru că țara lor nu are nevoie de ei. Câți dintre ei sunt viitorii Brâncuși, Coandă, Conrad Haas, te-ai gândit la asta ? Conducătorii acestei țări au nevoie de slujbași proști, lipsiți de educație, lipsiți de caracter, lipsiți de voință, lipsiți de coloană vertebrală, ca să îi poată îndoi și face figurine de plastilină din ei. Tu taci !!!

Astăzi, ca și pe vremea bolșevismului, la mare preț sunt trădătorii, lingușitorii, vânzătorii de neam și conștiință, traseiștii politici, gata să calce pe cadavre pentru a parveni și a își păstra privilegiile. Tu taci !!!

Astăzi, parlamentul și guvernul țării, divăniții de azi, arendează pământurile și întreprinderile "nerentabile" la indicațiile unor străini de neam cărora le cântă osanale, unor arendași străini, spunând că asta se numește privatizare. Pentru aceste arende, ei primesc peșcheșul, iar țara rămâne pe butuci. Tu taci !!!

Astăzi, urmele civilizației străbunilor voștri sunt șterse, pentru ca fiii tăi să nu mai știe niciodată cum au apărut ei pe acest pământ, cine le sunt strămoșii și care le sunt meritele:

1. Vechile situri arheologice sunt distruse, se construiesc șosele experimentale peste ele, Sarmisegetuza, Grădiștea, Munții Buzăului, sunt vândute sub pretextul impulsivității turismului, unor privați care, habar nu au că în pământul pe care îl calcă zace istoria ta încă nedescoperită. Tu taci !!!

2. Elemente din tezaurul țării, sunt trimise "la expoziție" în afara țării și uită să se mai întoarcă, iar cei ce le-au scos, nu dau nici un răspuns, se fac că au uitat de ele. Tu taci !!!

3. Arhivele țării sunt cedate printr-o lege a arhivelor, străină de interesele naționale, celor ce vor să

scoată din mintea românilor ideea și dovezile de unitate națională. Tu taci !!!

Slujbașii țării, căftăniții, vând la preț de piatră seacă și fier vechi, bunurile realizate de tine, sub oblăduirea șefilor lor, împart banii, apoi sunt "judecați" de ochii lumii și primesc pedepse cu suspendare, adică "mulțumesc, la revedere, te mai chemăm noi când avem nevoie de serviciile tale". Tu taci !!!

Oștirea țării este batjocorită, decimată, dezarmată, pusă în slujba altora, copiii tăi mor pe pământuri străine, iar Hatmanul Suprem vine în fața ta și spune că suntem într-o mare încurcătură, vom fi nevoiți să împrumutăm avioane străine pentru a ne asigura siguranța aeriană, de parcă asta s-a întâmplat peste noapte și nu este urmarea politici sale dezastruoase, de parcă nimic din ceea ce se întâmpla românului azi nu i se datorează lui. Tu taci !!!

Dispar din instituții ale statului arhive cu invenții și inovații de interes strategic privind cercetarea nucleară. Cei puși să le păzească nu pătesc nimic, iar cei ce trebuie să investigheze, spun că nu e nimic deosebit. Tu taci !!!

Și se fură voturile, iar comisia care trebuia să investigheze pe cei care au fost prinși cu vot dublu, nu dă nici un răspuns, deși există dovezi că ai fost furat și voința ta răsturnată. Tu taci !!!

În divan, se fură la 2-3 mâini, unii chiulesc, alții se fac că lucrează, iar alții mânuiesc legile după bunul plac, în văzul tuturor și nu li se întâmplă nimic. Tu taci !!!

Sistemul educațional se reduce la bani, bani la înscriere, bani la examene, bani la absențe, bani la promovare, bani la angajare, bani la reexaminare. Copiii tăi nu mai știu nici cum îi cheamă dacă nu se uită pe internet sau nu primesc un SMS. Tu taci !!!

Dacă te îmbolnăvești, nu ai unde să te duci, s-au închis spitalele, s-au scumpit medicamentele, trebuie să mergi dacă ești operat cu fașele și anestezicul de acasă, altfel mori neoperat sau deschis și neînchis. Intri în spital pentru o unghie lovită și ieși cu 10 boli pe care nu le aveai la intrare. Tu taci !!!

Un copil de 15 ani, român sportiv, este bătut de colegii de echipă maghiari, pentru că e român, chiar de Ziua Națională a României. Nu se întâmplă nimic. Ceva mai târziu, Hocheiștii Naționalei României (de naționalitate maghiară) la un meci cu selecționata Ungariei, tac când se intonează Imnul României, dar cântă cu foc imnul Ungariei și pe cel al Ținutului Secuiesc, imn care nu avea ce căuta la o manifestare oficială. Toți tac !!! Tu taci !!!

Guvernanții nu fac altceva decât să te juipoaie, îți bagă mâna în buzunar și îți iau banii, pentru că ești prea bogat în viziunea lor, sau nu meriți ce ai câștigat, iar țara nu are bani. Se împrumută lăsându-te dator pe sute de

ani, fără să le pese ce vor face și de unde vor plăti datoriile cei ce le vor urma. Tu taci !!!

Dușmanii tăi, cei ce vor să te vadă dispărut pentru a îți lua locul, îți impun ce să mănânci, ce să bei, ce medicamente să iei, fac experimente cu tine, te folosesc drept cobai cu avizul și ajutorul trădătorilor din fruntea țării, care le aplică legile într-un Codex Alimentarius care te duce la pieire. Tu taci !!!

Parlamentarii își votează legi speciale, se protejează împotriva judecății pentru hoțiile și prostiile pe care le fac, se acoperă cu legi făcute numai pentru ei, și fură acoperindu-se unul pe altul. Tu taci !!!

Președintele țării își exprimă oficial acordul de modificare a Constituției țării, la cererea unor străini, care își urmăresc propriile interese, fără a consulta măcar parlamentul, dar să te mai consulte pe tine... Tu taci !!!

Un român plecat de acasă, descoperă peste hotare că țara lui are de recuperat o sumă mare de bani de la alt stat. Ce fac parlamentarii români? Refuză să investigheze cazul, pentru că nu vor să îi supere pe cei ce îi țin pe jilțuri, fără să le pese de interesul națiunii, trădând jurământul făcut la investire. Tu taci !!!

ASTA SE ÎNTÂMPLĂ ASTĂZI, POPOR ROMÂN, ȘI TU TACI !!!

Dacă ar fi ca tot ceea ce se întâmplă să se răsfrângă numai asupra ta, românul de azi, nu ți-aș scrie un cuvânt. Te-aș lăsa să lăncezești, să dormi până se așterne praful peste tine și mătura istoriei te va scoate afară din mintea celor ce vor urma, ca pe o întâmplare neplăcută. Dar tu popor român de azi, ești legat de cel de ieri și de cel de mâine și odată cu tine piere nu numai trecutul, dar și viitorul acestui neam.

Cât o să mai taci ?

Trezește-te, popor român, trezește-te român adormit și nu lăsa să se șteargă dintr-o trăsătură de condei, tot ce ti-au lăsat părinții, nu îți lăsa copiii pe drumuri, sclavi ai celor ce nici nu existau pe când tu știai să scrii.

Sursa www.cotidianul.ro

Cuvinte alese la vreme de încercare...

„Nici micile păcate nu sunt ceva mic. Mărul pe care l-au mâncat strămoșii în Eden n-a fost mare, dar ce urmări au decurs, știi singur.”(Sf. *Efrem Sirul*)

„Dintre toate relele omenești singur păcatul este adevăratul rău.”(Sf. *Ioan Gură de Aur*)

„Orice păcat nou pune o nouă pată pe sufletul nostru.”(Sf. *Nil Sinaitul*)

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

**Anul 2 N° 20 30.06.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de
exemplare și se distribuie gratuit.**

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDAMNAȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRUL**

SLĂVA ȚEI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

